

Regionálne Trampské Združenie - Pezinok

Malokarpatský občasník

ročník 9

3/2017

Výročné stretnutia 2017

Trojstretnutie na Korlátku. 2017

V dňoch 5. – 7. 5. 2017 sa uskutočnil na fleku trnavských trampov – lúky pod Korlátkom, ďalší ročník tradičného stretnutia kamarátov. Pri poriadaní, ktorého sa postupne, vždy rok po roku na svojich flekoch,

striedajú kamaráti z Moravy od Uherského Hradišťa u nich na fleku Staré Hutě a Prievidžania za spolupráce s „baťovkármi“ z bratských TO. Bobor – Zubor z Partizánskeho na Hrabičove.

Pod Korlátkom sa po tri dni „snažili“ kamaráti z Trnavy za „výdatného“

prispenia Lewisa T O. Mexiko Pezinok a kulinárskeho umenia Džipa TO. Malí bobry a jeho „pomocníkov“ (Pelo, Janka, Barbus) z Bratislavy.

Piatok, až do sobotňajšieho rána sa, na fleku pod zrúcaninou hradu, niesol v znamení výbornej trampskej muziky, sobota z väčšej časti patrila „návšteve“ kamarátov zo Sokolských chát a „ich“ pohostinského zariadenia „U Stanka“ v doline a „haciendy“ Číža z T. O.

Oranžový expres Trnava na Rozbehoch, tu i s „koštovkou“ zemitého a znamenitého červeného vína Babniča, každoročne ním vyrábaného v Chorvátsku. Po návrate na flek sa pokračovalo v muzicírovaní, „obžerstve“ a popri tom v rozjímaní o „kráse slobodného života trampov“.

V nedeľu, popri „dozvukoch“ a lúčení, padlo rozhodnutie - dovidenia na rok pri

„zimnom Trojstretku 2018“ v zabehnutom termíne v mesiaci február na Morave.

ZTR Trnava

Potlach pod Srnčím vrchom 2017

Každoročne na lúke pod Srnčím vrchom na úpäť Malých Karpát poriadajú svoj potlach TO. Spln, TO. Modrá hviezda a TS. Kinto (25.výročie

10.06.2017) -TS. Šváb a TS. Brambora. Flek, na ktorom sa koná každoročne tento potlach je vzdialený asi 4 km na severozápad od mesta Modra . Tu sa už od piatka začali schádzať osadníci aj samotári z Handlovej, Senca, Dolných Vesteníc, Trnavy, Malaciek, Pezinka, Ivanky pri Dunaji, Bratislavy. Na vlajkosláve sme napočítal vyše 30 vlajok a potlachu sa zúčastnilo asi 100 trampov, trampušiek a trampičat. V sobotu doobeda trochu spfchlo, ale to iba osviežilo vzduch a na obed už vyšlo slniečko. Asi o 14.hodine usporiadatelia oficiálne zahájili potlach a začali

sa súťaže: Hod sekerou, lukostreľba, hod kladou, pre ženy hod kruhom na cieľ a detské súťaže v hode oštepom a loptičkou. Počas súťaží nám kamaráti navarili vynikajúcu fazuľovicu, ktorú začali podávať po súťažiach. K dispozícii bolo aj pivečko a kofola a pre fajšmekrov aj niečo tvrdsie. Pred zapálením slávnostného ohňa prebehlo vyhodnotenie

denných súťaží a pagodu zapalovali kamaráti z poriadajúcich osád za znenia osadnej hymny po ktorej nasledovala Vlajka. Potom sa pri ohni striedali jednotliví muzikanti: Duško, Bocho, Alino, Palino a zaznela tu aj fujara. Odmenení boli všetci, ktorí prispeli k peknej zábave pri potlachovom ohni. Záverom chceme poďakovať modranským kamarátom za príkladnú prípravu a zdarný priebeh tohto potlachu.

Bublina

50 výročie TO. Mexico

V kruhu 28. kamarátov júnového večera oslávila TO. Mexico svoje 50 výročie založenia osady na fleku Regionálneho trampského združenia Pezinok. K dobrej nálade nechýbala svijanská jedenástka a do pohody zahrli kamaráti z Limby. Dobrá nálady vydržala do skorých ranných hodín. Nasledujúci deň začali vo

veľkom zhone prípravy na festival slovenskej trampskej piesne Blatina 2017.

Redakcia MO

Festival slovenskej trampskej piesne Blatina 2017

Na lúke v doline potoka Blatina sa v tretiu júnovú sobotu (17.6.2017) uskutočnil už ôsmy ročník Festivalu slovenskej trampskej piesne Blatina.

Ako prví vystúpili **Neznámi** - country kapela z Trnavy, pôvodne to mali byť dvaja a nakoniec prišli traja členovia kapely. Nasledovala kapela **Prameň** z Banskej Bystrice, o sebe povedali, že aj keď za 36 rokov účinkovania prešli rôznymi zmenami, vždy hrali niečo okolo bluegrass. Ďalšia kapela **Plamene**, ktorá predstavila svoje trampské piesne prišla z Bratislavy. Ďalej nám zahrála country kapela **Arion**, tá je dobre známa priaznivcom country hudby hlavne v Pezinku, odkiaľ pochádza. Potom pokračovala tramp-folková skupina **Jason** zo Sklených Teplíc, ktorá minulý rok oslávila 20 rokov svojej existencie. A na záver nám zahráli hudobníci z kapely **Bukasový Masív** z Modry, ktorá je tiež v regióne Pezinok veľmi známa.

Vystupovali v sobotu popoludní a uvádzal ich Maťo z trampskej osady Arkádia.

Tento rok nám počasie veľmi neprialo, sem tam mrholilo a nebola taká účasť, ako sme boli zvyknutí po minulé roky, kvôli rôznym ďalším akciám. Ale aj tak sme všetci počúvali ako sa „údolím nesie slovenská trampská pieseň“. Večer, keď sa na pódiu dohralo, ako sa na tramskú akciu patrí, bol zapálený oheň a zábava pokračovala ďalej.

Organizátori - členovia Regionálneho tramského združenia - Pezinok a Karfo, ďakujú Trampklubu Bratislava a všetkým, ktorí sa podieľali akoukoľvek účasťou na tom, aby sa tento ročník mohol uskutočniť. A tiež by sa chceli poďakovať Mestu Pezinok za poskytnutie dotácie. Foto z vystúpenia kapiel na zadnej strane občasníka

Ďalšie informácie nájdete na stránke www.blatina.sk

Rendy – RTZ-Pezinok a T.O. Lišiak

SPOMIENKY TONYHO LOVCA.

(Čo sa nepomestilo do knižky spomienok „Jicarilla“) Nedajú sa naraz opísať všetky zážitky z veľkých (i malých) vandrov dopodrobna a už vôbec nie v chronologickej postupnosti odchádzajúcich rokov ale s čiastočne rozhádzaných spomienok to sem -tam ide. Hlavne keď sa doplnia aj zo spomienok množstva

kamarátov trampských osád, aby sa upravili do prijateľnej identity zašlých čias.

Tak napríklad ešte z „peších“ čias sme s Malými Bobrami vystúpili popri Štovskom vodopáde (jeho výška bola cca 40m) za Turčianskym sv. Martinom a Mojžišových prameňoch zvlhčujúcich široký priestor klzkých kameňov až na Chatu pod Chlebom. Tam sme sa dva dni sušili pri kachliach v preplnenom zrube spolu s českými trampami a turistami a z vonku s nepríjemným sychravým počasím. Veď sme sa odtiaľ aj polovlhký pratali ďalej dole z Malej Fatry do Veľkej, kde sme sa naopak museli pred pravým letným slnkom schovávať v lesoch Gaderskej a Blatnickej doliny.

Raz dávnejšie sme s dnešným Juhoafričanom Dlhým Norom uskutočnili zimný pochod na Muráň ale neplánovali sme výsadok zo štátneho autobusu (Tisovec-Muráň) priamo na štátnu cestu úplne „nikde“. Totižto „naondilo“ toľko snehu, že aj všetky autá ostali zasypané a čakalo sa na pluhové odhrňáče, ktoré mali problém aj sami so sebou. Tak sme sa vodiča opýtali, kde asi sme a kam sa chceme dostať. Ten nám ako miestny znalec pomerov poradil, že keď si trúfame, tak cez tento kopec je tá naša vysnívaná dedinka Muránska Lehota. No a my sme si trúfli (bodaj ho!) a plne nabalení aj s lyžami sme do toho „nejakého kopca“ vyrazili za nechápajúcich pohľadov cestujúcich. To nebol žiadny pochod, len brodenie sa kamsi hore medzi priesekmi v pól až $\frac{3}{4}$ m skoro lavínového snehu. Stupeň obtiažnosti – ako hore schodami. No aj na naše prekvapenie sme to tak za hodinu a pól vyšľapali a už v miernejšom teréne, ale už lepšom počasí, sme skúsili lyže zjazdovky. Ale to nedopadlo ideálne, tak sme prešľapávali ďalej neznámom ako lesná zver až sme zacítili dym (hurá) a čochvíľa zbadali úbohé cigánske chatrče. Nevedeli sme opísať tie zmiešané pocity ale pookriali sme na duši pri pomyslení, že sa blížime k civilizácii (alebo nás nájdú až na jar) a za pokrikov slabo odetých detí v gumákoch a pozdravujúc vyvalených rodičov sme si už tie lyže na udupanom námestíčku zapli a po ich vyšľapanej cestičke sa pustili dolu brehom do dediny. Tie dve zasnežené postavy im museli pripadať ako mátohy a nevedno, kto mal z koho vtedy väčší rešpekt. Vypytujúc sa občanov vykopávajúcich snehové korytá (nie sánkarskú dráhu) prešli sme celou dedinkou na druhý koniec, kde sme pohotovo zamierili do jedinej miestne krčmy. Šok, ktorý sme navzájom všetci zažili pri prvom pýtání si hneď štyroch pív, nás skoro položil, že vraj aké chceme, naše alebo plzenské. Tony odslúžil vojenčinu dva roky pri Plzni, tak si s tými pivami musel ísť hneď sadnúť do skoro poloprázdnej miestnosti, kým Nora spovedal krčmár, čo sme zač. Zrazu nastala veľká vrava doposiaľ mlkvých štamgastov, keď krčmár nahlas prezradil jeho číru slovenskú totožnosť a jeho rodinný vzťah

s tetkou a bratrancom bývajúcim dva domy poniže. To ten zásoboval svoju krčmu plzenským, lebo ho sám vozieval z Plzne do Tatier kamiónom. No a tento šofér sa čochvíľa večer dostavil domov cez tie záveje, zanechajúc svoje auto kdesi na už odhrnutej ceste s prázdnyimi sudmi. Ráno sa poň vrátil a už naložil aj sudy z domácej krčmy a pokračoval do Plzne. Medzičasom však od večera do noci vypukol v krčme ozajstný slovenský uvítací ceremoniál, ktorý sa ťažko opisuje, keď sa niekto stretne po mnohých rokoch. Samozrejme sa začala piť číra slovenská pijatika a k nim domov sme sa my dvaja „mešťania“ vlastne len dogúľali. Na druhý deň sme chceli ísť lyžovať ale nebolo kde, keďže do tej svojráznej dedinky šport a vleky vo veľkom ešte nedorazili. Na malom svahu pre deti za dedinou sme sa chceli na vysáňkovanom kopci predviesť, čo dopadlo veľmi zle, lebo naše vysušené lyže (na teplovodnom potrubí panelákovej pivnice) sa okamžite pri prvom spustení sa z prudkého vŕšku v ohybe úpätia na rovinu zlomili za päťami. Rodinka nám zohnala nejaké druhé lyže, ešte staršie od tých našich a po premontovaní nášho „moderného“ viazania, pustili sme sa na tretí deň do najvyššieho vrchu, ktorý sme si premenovali na „Čert ťa žeň“. Bol to naozaj výstižný názov, lebo toľko sáľt v panenskom snehu sme ešte ani potom nezažili. Večer sme nikam nešli, len doudieraný pri peci a čaji hrali karty, keďže tam televízny signál ešte nedorazil. V takýchto zapadákových osadách sa miestne obyvateľstvo poberá spať už oveľa skôr ako v mestách a možno je to aj na niečo dobré z demografického hľadiska, keď sa nato pozrieme z dnešnej neutešenej populačnej chudoby. Tam sa už o deviatej, maximálne o desiatej večer odstavila väčšia pec, ktorá slúžila aj na varenie, pečenie ale najmä na vykúrenie dvoch bočných izieb. V jednej bývali mladí (ten bratranec) s malým batoliatkom, v tej stredovej miestnosti, čo slúžila aj ako kuchyňa, jedáleň aj obývačka, si ustlala Tetka (inak ju nik nevolal – preto s veľkým T) na diváne a ja s Norom sme dostali „host'ovskú“ spálňu. Do tých starých drevených postelí s lavórovými matracmi sme spadli ako do žľabu a Tetka (niečo pri tom hundrajúc – asi to patrilo nám) nás zakryla asi pól metra hrubou a cca „15 kg“ vážiacou duchnou na podobný podhlavník (do posedu). Ale za chvíľu bolo teplúčko. Nedalo sa tam hýbať a vykĺznuť na vécko do noci bolo skoro nemožné (na to sme vyfasovali šerble). Ráno sme už v miestnosti vydychovali zamrzajúcu paru. Nečudo, že sa niektorým deduškám nechcelo z nej vstávať a aj si tam niektorí pekne dodýchali svoj celoživotný tvrdý sen. Týždňovú dovolenku cez Norove vysokoškolské prázdniny sme skrátka preflákali v dedinskej krčme a ku koncu týždňa na vtedy už začínajúcich diskotékach v malej miestnosti (sále) Národného

výboru pri hudbe z gramoplatní, ba aj z magnetáku. Miestne seňority bolo ináč ťažšie stretnúť, lebo tie mladšie boli ešte školopovinné a staršie chodili kamsi do práce, ale celkovo boli pekné a vyzerali veľmi zdravo. Náš pôvodný plán prejsť aspoň časť Muránskej planiny, teda v zime, vyšiel na zmar a presunuli sme to na niektoré budúce leto, čo sa však nestalo z dôvodu vtrhnutia ruských okupačných (a satelitných) vojsk na naše územie v šesťdesiatom ôsmom roku. Zima, sneh a mráz nám prekazili aj návštevu neďalekých chovných žrebčincov – jedinečného slovenského plemena koní – Huculského horského koňa (Hucul). Cestou domov autobusom cez Zvolen a vlakom do Bratislavy sa nám po trošku skúpych ale nezabudnuteľných zážitkoch predsa len išlo oveľa ľahšie, už bez lyží, ktoré nahradili nejaké klobásky, slaninka a pravda aj domáca pálenka v batohoch (US). Cez okno sme sa len lúčili s pekne zasneženým krajom Slovenského Rudohoria.

Nedá mi tu nespomenúť na síce neštandardnú ale pravdivú udalosť s pred pár rokov dozadu, keď sme ešte s o niečo mladším bratom ojazdievali riadne jazdecké kone (v bývalom statku) jazdeckého klubu Dynamo Dunaj na pokraji Feriby (Prievoz), ako som to už raz spomínal v predošlých statiach o Dunaji. Keď ten náš oddiel zrušili a kone zobrali do práve obnoveného areálu Štátneho závodiska Bratislava, prevzali kontrolu nad našimi 5-6 koňmi a dvoma štajerákmi, ale aj s prepašovaným jedným ročným koníkom – žrebcom, ktorého neznáme počatie a krátky život mal aj neslávny koniec. Jeho matka Penelopa (Pena) bola najkľudnejšia beluška anglického polokrvníka v pokročilom veku. No a čo nám vyviedla, keď už odmietala voziť na chrbte aj malé deti, to zamestnalo množstvo turfových odborníkov, trénerov, džokejov, zverolekárov ba i zoológov. Ona bola vo svojich rokoch už troška guľatejšia, ale výkonom na dostihoch na kratších rovinatých a prútených tratiach vždy dobehla. Podobne ako náš starší a trochu menší angličan, žrebec hnedák Aden, ktorý sa vždy aj umiestňoval na štipl-číz do piateho miesta. Bol kľudas, ale prvý podozrivý z našej stajne, keďže jeho divoký sused, krásny hnedák, tiež angličák skončil na bitútku po večných peripetiách na pretekoch. Vždy vybočil, zhodil jazdca a utiekol z dráhy, skákal „Veľký Taxis“ bez džokeja, keď niekoľkých predtým skoro dorazil. Takže, nastalo tzv. ticho a chtiac – nechtiac sa čakalo na ožrebenie slečny Peny, ktorej sa dostávalo čoraz pozornejšej opatery a žrádla. To na seba nedalo dlho čakať a v nasledujúce dni, týždne, mesiace vypukla očakávaná radosť z nádherného gaštanového žriebätka zdravého vzhľadu (budúci šampión!?) na pevných nohách, ale aj šerlockholmských pátracích akciách, po otcovi toho nepomenovaného potomka. Stále bol (a aj ostal) neviditeľný do plemenných kníh, lenže

začal žrať jak kôň, čím sa stal finančným problémom pre správcu stajne. Tak sa to ututľovalo aj s našimi zvýšenými príspevkami (mimo členského). Keď prestal zrazu rásť a nohy mu ešte viac spevnili „koňskí odborníci“ zväžneli a trefne určili, že to nemôže byť polo ani plnokrvník, nieto ešte arab alebo štajerák a uzhodli sa na huculovi. Pátračka z našich dobrovoľníkov sa teda po dvoch rokoch rozbehla po všetkých možných republikových žrebčincoch, kde na hosťovanie pri rôznych dostihoch, mohla byť na noc ustajnená. V tých „koňských hoteloch“ naši jazdci nemali možnosť nočnej kontroly, to bolo vždy na domácich. No a raz bola skutočne ustajnená v Topoľčanoch (či Topoľčiankach?) vedľa šikovného ťažného huculka, ktorý napriek voľnejšiemu pripútaniu reťazou k hrantu a bočnej hrazde visiacej tiež na voľných reťaziach sa „pravdepodobne“ za neskonalej pomoci našej Penelopy, stal tým slávnym oteckom. Tým sa matematicky presne určil pôvod a aj osud nášho miláčika. Tí noví socialistický vedúci činitelia turfu „Závodiska v Starom háji“ v Bratislavskej Petržalke nemali pochop pre alternatívne využitie toho votrelca a dostal vyhadzov, ako aj naše konské spoločenstvo dostalo befel „nech to zviera zmizne“. Toto je ale pre silné žalúdky, takže (citlivé osoby nečítať) sa vo vhodnej chvíli zavolať známy mäsiar a spečatil osud už vyše roka dorasteneho koníka. Muselo sa to urobiť rýchlo ale za účasti jeho milovníkov, ktorí si všetko mäso museli rozdeliť a poodnášať. Starší ľudia si pamätajú na normálne dedinské svinské zabíjačky a mladí dnešní konzumenti ani nevedia čo v marketoch kupujú a jedia. Ale my sme tak v núdzi urobiť museli. Tie čerstvé bifteky vyvážili aspoň z časti naše spoločné výlohy a starosti ale zanechali aj jedinečnú neopakovateľnú chuť na pravé kovbojské polosurové mäso (nie tatárske) v tomto prípade pravé slovenské a nie préríjné. Ako vidno (kovbojčici – či ako nám to trampom dakedy nadávali po novinách tí slávni komoušskí redaktorkovia – typu Gavril Grizlov), niekto si vie spomenúť aj na obyčajné zviera bez mena aj po päťdesiatich piatich rokoch.

Tony Lovec

Výročná slezina na Pančovej lúke-23. - 25.6. 2017

Tento horúci víkend sa konala na Dunaji na Pančovej lúke výročná slezina, ktorú poriadala partia Kamaráti od Dunaja a tri trampske osady - T.O. Šedý grizly, TO. Perero a STO. Matušáci.

Niektorí kamaráti sa začali schádzať už od štvrtka, v piatok sa počet kamarátov utešene rozrastal, na lúke už od popoludnia zneli pri výbornom halaszle, ktore uvaril Prcek, ktorého osada TO. Šedý grizly slávi tento rok 50 rokov od založenia ich osady, tóny trampských a country pesničiek. V

sobotu sa konali denné - ženské, mužské a detské súťaže. Ženy súťažili v hode šípkami, deti v hode plnených vreciek do otvoru na presnosť a v hode šípkami a muži si zahádzali s podkovami na cieľ. Po skončení denných súťaží sa podával výborný guláš, ktorý s asistenciou kamarátov uvaril gulášmajster Lato od Matušákov. Večerný program na ktorom sa zišlo cca. 140 kamarátov sa začal zvolávaním k ohňu o 18:45 a o 19:00 sa po úvodnom ceremoniáli, ktorý vykonal kamarát Čika z T.O. Game Farm za tónov tramskej hymny zapálil slávnostný oheň, ktorý zapálili šerif T.O. Dunajský kormorán kamarát Zugo, šerifka TO. Dolina kamarátka Monika, a kamaráti TS. Jopík a TS. Šnibi.

Po tomto akte odovzdal Čika slovo šerifovi sleziny Makulusovi z TO. Perero, ktorý všetkých privítal, poďakoval sa kamarátom, ktorí boli pri organizovaní sleziny nápomocní, podal pár organizačných informácií a vyhlásil oficiálnu večernú časť programu, ktorá spočívala v súťaži v sólo speve, duo speve veselom rozprávaní a určil pekelníka sleziny, ktorým bol kamarát Lupi Počas programu bol zabezpečený pitný režim roznáškou, ktorú zabezpečoval šerif STO. Matušáci kamarát Žabo. Po skončení

večerných súťaží šerif sleziny Makulus poďakoval všetkým za disciplínu, vyhlásil výsledky všetkých súťaží, odovzdal víťazom pekné ceny, otvoril kruh čistoty a vyhlásil voľnú zábavu, ktorá pokračovala v duchu tramských tradícií až do skorých ranných hodín. Nedeľa sa niesla v nálade prežitia predchádzajúceho večera a noci, kamaráti spomínali, kecali, pomaly sa balili a za hlasného Ahoj! opúšťali táborisko. Po uprataní sme sa všetci plní krásnych zážitkov pobrali späť do reality zadymeného údolia – mesta

večerných súťaží šerif sleziny Makulus poďakoval všetkým za disciplínu, vyhlásil výsledky všetkých súťaží, odovzdal víťazom pekné ceny, otvoril kruh čistoty a vyhlásil voľnú zábavu, ktorá pokračovala v duchu tramských tradícií až do skorých ranných hodín.

Nedeľa sa niesla v nálade prežitia predchádzajúceho večera a noci, kamaráti spomínali, kecali,

pomaly sa balili a za hlasného Ahoj! opúšťali táborisko. Po uprataní sme sa všetci plní krásnych zážitkov pobrali späť do reality zadymeného údolia – mesta

Makulus zdoj ahojahoj

35. výročný potlach TO. Stratená stopa-Trnava

Asi tak pred tromi týždňami som dostal pozvánku na potlach TO. Stratená stopa - Trnava. Potlachovisko mali na známom fleku pod hradom Korlátka, kde sa konal aj česko-slovenský potlach v roku 2006. Niečo o hrade z Wikipediie- Korlátka je zrúcanina hradu strážiaceho tzv. Českú cestu. Hrad pochádza z 13. storočia, opustený bol v 18. storočí. Dnes sa z neho dochoval črep valcovej veže (na Slovensku ojedinelé), zvyšky paláca a hradieb. Najviac zachovaná je hospodárska budova v predhradí. Hrad sa nachádza v Malých Karpatoch, 455 m n. m., nad obcou Cerová pri časti Rozbehy.

Tak sme sa rozhodli na rodinnej rade a išli sme tam. Po pristáti na potlachovisku sme pomalinky prešli na flek, mne to nešlo - zdravíčko neslúži. Vodník jr. a Ľubica sa vydali na hrad, aby sa nás zbavili a my s Čmelákom z TO. Bieli vlci sme si dali pivo, bolo strašne teplo. O 13. hodine osadníci zvolali všetkých k ohnisku, privítali hostí a zaspievali pesničku „Čertova skala“. Potom sa všetci presunuli k pietnemu stĺpu a zaspomínali na kamarátov, čo sú na večnom vandri. Pesničku zahral Mates z Austrálie. Zahájili sa denné súťaže. Na fleku už

stál vysoký kôl a tam sa začalo hodom sekerou a nožom, preťahovanie lanom, ženy kolíková...deti hod loptičkou do kolkov. Okolo 16 hodiny kuchári dostali pokyn na rozdávanie famózneho gulášu bol decký a dva

dospelé ale aj tak malo ščiplavy. Pri jedinom strome na fleku sa rozložili

muzikanti. Najstarší Piťo a začal hrať na base, gitary Kaki, benjo Bocho, Berto na gitare hral v sob. pri saloone.

Okolo 20. hodiny sa osadníci T.O. Stratená stopa **Cigán, Kako, Ilak, Pacho, Babulo, Aplek, Alino, Cica, Pitkin, Marcello** sústredili pod vlajkoslávou a začalo sa zapálenie ohňa. Zapaľovali ho Šampón - Icarilla ...Obrík - Gepard...Vilko - Topsona...a ml. Pitkin- Piroman –samotár.

Vlajku hrali (zľava doprava) - Otík (mand.), Padoš (git.), Piťo (basa), Anka Arpášová (spev), Černá Vdova (git.), Kaki (git.) a Sára (husle). Pri saloone v piatok aj v sobotu napr. Pitkin, Jeremy (Jaro Rakkay), Stino, Čifo, Strapac, Kešo, Milka (Strapcová), Palino (z Častej), asi aj Alino a Duško z Dubovej, Hardy, Bendžo z Brezovej. Po minúte ticha za kamarátov sa rozdali camrátko a my sme sa okolo 21 hodiny pobrali domov.

Bocho zahral aj v nedeľu pri rozlúčke pri vlajkosláve na gitare, Ďakujeme osadníkom za príjemne strávený deň pod Korlátkou.

Frenky ahoj ahoj

Na Sokolských chatách sa spomínalo na kamaráta

Tlačenkov memoriál 2017

...aj takto si pripomíname kamarátov...

Nemáte nainstalovaný prehrávač Adobe Flash Player alebo máte starou verzi.

Presne na den 9 rokov po tém, čo od nás odešol do vandráckeho neba náš kamarád Tlačenka, už ôsmy raz usporádali jeho kamarádi na Sokolských chatách spomínkový zápas ve fodbale. Po úvodným Cigánovém príhovore

pred prvým hvizdom sme si tradične zaspívali Tlačenkovu oblíbenú Panenku. Po zápase, v kerem sme vidzeli asi sedem pekných gólov, a ocenenách tých najlepších (tentoraz to bol aj pohár v podobe kýbla kvašákov) bol zachvílu hotový aj Jarkin parádny guláš, čapovalo sa pivo a slabším povahám kofola (skalní okoštuvali aj frndžalicu). Do večera sa pri hudobných nástrojoch vystrídala kopa muzikantov, určite si s nama

zaspíval aj Tlačenka, kerý nás presne po zápase pokropil niekoľkýma slzáma, ale jak ho poznáme, boli to slzy smíchu. *Strapec*

Vo Važci sa oslavovalo

Tohto roku oslávili kamaráti z 1. skautského oddielu Severka z Uherského Hradišťa 30. sezónu, kedy začiatkom júla stavajú skautský tábor nad

podtatranskou obcou Važec. Do tohto tábora prichádzajú mladí skauti z Moravy, aby si v praxi overili zručnosti, ktoré nadobudli v skautských klubovniach počas celého roku. Šéfom v tábore je náš dlhoročný kamarát, tramp z osady Černá řeka - Uherské Hradišře BUFI, ktorému už niekoľko rokov po sebe chodíme pomáhať pri demontáži a odvoze tábora do skladu na Važecké družstvo. Z Trnavy sa tohto roku zúčastnili Šampón a syn Marek z rodinou, Kutáč a spol. Černý s dcérou Silviou, Hubatý s Monikou

a Bublina s Froschkou. Od stredy si niektorí, čo prišli skôr urobili výlety do Tatier a v piatok navečer sme začali rozoberať súčasti tábora, ktoré neboli už potrebné. Večer sme si posedeli pri ohníku a muzike, ktorú zabezpečili Bufi, Hanča a Hubatý. V sobotu ráno po raňajkách sme sa za pekného slnečného počasia pustli do rozoberania podstatnej časti

tábora. Začali sme podsadami, potom nasledovala kuchyňa, WC a umyvárka a zložilo sa aj veľké Teepee. Večer boli prichystané dve plné vlečky materiálu na odvoz a uskladnenie. Na nedeľu nám zostalo pár podsád a stolov s veľkým množstvom náradia. Na obed bol tábor vypratáný a s poslednou vlečkou sme zamierili do Važca, aby sme uložili zostatok do skladu a po rozlúčke si popriali, že sa najbližšie stretieme na potlachu trnavskej Icarilly. *Bublina*

Výročný oheň – 25. výročie TO. Biela Luna a

13. výročie TS. Medvedica

TO. Biela Luna vznikla v roku 1992. Jej šerifom od začiatku je Čočo (Charlie) – osadníci dodnes sú Vajgel, Siki, Čmelo, Kazo, Kirko, Čimo. Trampujú v oblasti Borinka, kúsok od Dračieho Hrádku, kde majú svoju halupu a tam pôsobia.

13. výročie oslávila TS. Medvedica, ktorá je čestným hosťom na Bielej Lune. Trampuje od roku 1974 ako samotárka, neskôr bola členom TO. Biely

Bizón Bratislava. Po vystúpení z tejto osady a na základe organizovania slovensko-českého

potlachu na Dunaji v roku 2004 bola vyhlásená ako TS. Medvedica.

Na potlach som sa vybral ja, Vodník jr., Ľubica a Čmelák a konal sa podľa nášho predpokladu na masňáckej lúke, ktorú chalani z Luny prerobili a upravili. Keď sme dorazili, prešli sme bránou so

znakom osady a dostali sa na potlachovisko so stožiarom a pagodou. Po stranách boli lavice a stoly, kde už hostia, čo prišli od štvrtka a piatka, raňajkovali. Pri stane s výčapom sa komolila partia okolo kotliny a pripravovala guláš. Pačes od rána miešal farby a domaľoval krásne placky, ceny za súťaže.

Pri stoloch sa potom hralo a debatovalo. Okolo 13. hodiny prišla Medvedica a začali sa denné súťaže: Peniaze, Valec, Šípky, Prak, Pivo muži, Pivo ženy,

Po súťažiach si všetci dali guláš a tí čo vedeli a vedia hrať na hudobne nástroje začali do zapálenia ohňa hrať. Pripomínam ešte, že sa podával slepačí vývar, masný a oškvarkový chlieb s cibuľou, utopenci. Piva a malinovky bolo dostatok až do ukončenia akcie.

Zahájenie uviedol šerif TO. Čočo a TS. Medvedica. Slávnostný oheň zapalovali Špricke TO. Zlatá Kaledónia, Jocker, Fego a Kockatý z TO. Askonia. Po zapálení a zahranií Vlajky šerif vyhlásil minútu ticha za kamarátov, čo už sú na večnom vandri a vyhlásil súťaže. Akcia tohto

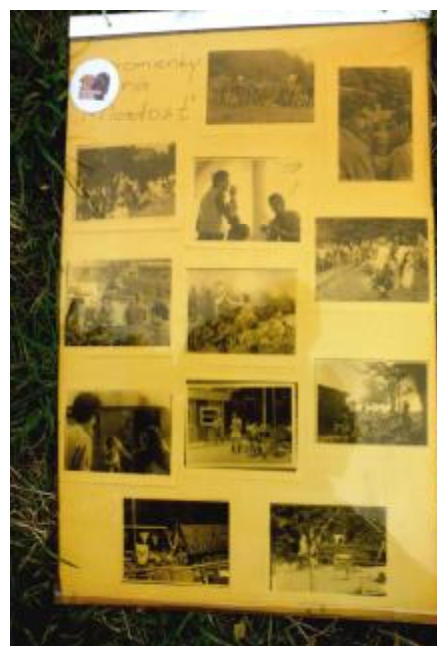
výročného ohňa prebehla ako veľmi slušné trampské podujatie. Zúčastnilo sa ho asi 130 trampov a priateľov.

Kamaráti z Hodonína, od Sázavy, TO. Medvedi, trampí s Perneku, Plameň s partiou, TO. Askonia, Špricke, Lupy a kamaráti z T.O.I. Šuga, Ali, kamaráti z TO. Nevada, Flekoš s Felinou, Divočák, Frenky TO.Yukon, TS. Fego, Pivty, Rajčák s kamarátmi, TS. Pačes, TS. Karolko a Masliak a mnoho iných. Potom sa už hralo do skorých ranných hodín.

Frenky (redakčne krátené)

TO. ICARILLA 45. výročie

V dňoch 4.-6.8.2017 usporiadali kamaráti z trnavskej Icarilly potlach, ktorý sa konal na potlachovej lúke pri hrade Korlát na Rozbehoch. Potlach bol zasvätený 45. výročiu založenia tejto osady a osadníkom prišli zablahoželať trampí zo Slovenska, Čiech a aj z ďalekej Austrálie. Príprave tejto významnej udalosti venovali Icarilláci veľkú pozornosť. Ešte v zimných mesiacoch pripravili 5m červený smrek na nový osadný totem, robili sa placky na súťaže, aj účastnícke camrátka. Bolo treba pripraviť drevo na slávnostný oheň, ale aj povolenie konať túto akciu na potlachovej lúke, ktorá má nového majiteľa. V piatok podvečer sa na fleku začali schádzať prví pozvaní kamaráti z trnavských, priedvzských, martinských bratislavských osád. Keďže bolo neznesiteľné teplo spotreba piva a nealka bola vysoká. S tým, ale Icarilláci počítali a dobre sa pred zásobili a tekutín bolo po celé tri dni dostatok. Pri salóne pod dubom sa rozložili muzikanti a poslední išli spať až v sobotu o 4. ráno. V sobotu doobeda poprichádzali ďalší účastníci a okolo obeda sa

v improvizovanej kuchyni začal variť tradičný guláš a fazuľovica s údeným mäsom. K dispozícii bolo dostatok kvašákov, ktoré priniesli viacerí nakladači tejto pikantnej a kyslej pochúťky. Oficiálne zahájenie potlachu sa konalo o 14.hodine, kedy kamarát Mates zo Sydney zahrал starú trampskú pieseň a šerif osady Kleky privítal v mene osady všetkých prítomných. Potom nasledovali denné súťaže v hode nožom a sekerou, hode

oštepom, detská súťaž v triafaní loptičiek do otvorov a ženská súťaž v hode krúžkov na cieľ. Po súťažiach sa podávali už spomínané dobroty a objavili sa dokonca aj zákusky. Jednoducho paráda. Slávnostný oheň bol zapálený o 20,30

hod. štyrmi fakľami, ktoré niesli kamaráti Bublina, Lejdy, Matesa, Dedek. Pekelníka robil Šišo a celý večerný program moderoval kamarát Kutáč, po starom Siux. Pri slávnostnom ohni sa postupne striedali trampské kapely a jednotlivci a medzi tým prebehlo vyhodnotenie denných súťaží a odovzdanie cien. Oficiálna časť večera skončila niečo po polnoci a nasledovala voľnejšia zábava, ktorá trvala do skorých ranných hodín. Nad ránom sa obloha zatiahla a prišiel ohlásený studený front z ktorého začali padať prvé kvapky, tak sa začalo baliť a upratovať potlachovisko. Na záver treba poďakovať trnavskej Icarille, ale aj všetkým, ktorí sa podieľali na zdarnom priebehu potlachu. Snaha našich kamarátov sa vyplatila, lebo potlach prebiehal v takom duchu, na aký sme boli zvyknutí pred 45. rokmi. *Bublina*

Pozámka redakcie

Regionálne trampské združenie na svojom stretnutí zvažilo ukončením 9 ročníka s ďalším vydávaním tohoto samizdatu z dôvodov nedostatku materiálov a príspevkov na jeho tvorbu ako aj jeho finančným pokrytím na dve vydania ročne respektíve z jeho úplným ukončením vydávania. Doterajším prispievateľom, kamarátom a priaznivcom nášho samizdatu sa ospravedľujeme s tým, že časopis sa nedá tvoriť bez pisateľov príspevkov a prispievateľov na jeho tvorbu. Za porozumenie vám ďakujeme. *Redakcia MO*

ZVADLÁ:

OZ PRIATELIA LEŠA
MODRA

AHOJ KAMARÁT,
OZ PRIATELIA LEŠA ŤA POZÝVA

VÝŠLAP NA KUKLU

ZRAZ: PARKOVIŠKO, REŠTAURÁCIA BOWLING, (HARMÓNIA) O 09.00 HOD
TRASA: HARMÓNIA BOWLING-KUKLA-ZÁMČIŠKO-SANDRA BAR-HARMÓNIA
TERMÍN: SOBOTA, 28. OKTÓBER 2017
CIEĽ: SANDRA BAR, (HARMÓNIA) O 16.00 HOD.

© Vydalo: Regionálne trampské združenie – Pezinok pre vnútornú potrebu združenia. Trampský občasník nie je distribuovaný v obchodnej sieti ani v sieti PNS. Nájdate ho na webe: <http://malokarpatskyobcasnik.wz.sk/> Na tvorbe tohto čísla spolupracovali kamaráti, Lewis, Rendy, a ďalší kamaráti a kamarátky. Predpokladaná uzávierka budúceho čísla 20.11.2017. Kontakt: email: malokarpat.obcasnik@gmail.com ;